

formací závčas před započatím práce, buď od stavitele stavbu vedoucího nebo od osoby v oboru tom znalé. V případě, že schopnosti obžalovaného nedostačovaly k pochopení onoho způsobu práce, měl zaříditi potřebné, by zodpovědnost za vedení práce byla přesunuta na jinou osobu. Že se však nejednalo o takový druh stavby, že by dosah její nebezpečnosti nemohl obžalovaný postihnouti, vyplývá z vlastních vývodů stížnosti, kde se dovozuje, že každý prostý dělník normálních znalostí musil již sám nebezpečnost práce posouditi, a činěn jest takto pokus přesunouti zavinění na zedníka M-e, provádějícího onu stavbu. V tom směru vytýká zmateční stížnost rozsudku i neúplnost pro domnělé nepřihlídnutí k zodpovídání se stavitele Š-a, že »každý vyučený zedník musí míti tolik znalostí, by věděl, že když vybere přes polovici zdiva, musí zed' spadnouti«, jakož i ke skutečnosti potvrzené svědkem Václavem S-ou, že svědek napomínal M-e, by mu stavba nespadla. Leč případné spoluzavinění osoby třetí stěžovatele nevyvíňuje, an rozsudek zjišťuje, aniž by stížností bylo zjištěno to zeslabeno, že nastalý úraz (trestný výsledek) byl v příčinné souvislosti s činností (opomenutím) stěžovatelovým, a nerozhoduje, že i jiné příčiny spolupůsobily na onom výsledku. Nemá významu ani to, že obžalovaný přejímal tehdy na stavbě materiál a nemohl zároveň vykonávati dozor nad prací zedníka M-e; pouhým upozorněním předem, po případě podle potřeby podrobnějším návodem o postupu práce před odchodem z místa pozdějšího neštěstí mohl obžalovaný dostatečným způsobem učiniti zadost své povinnosti.

Mínil-li zmateční stížnost, provádějíc zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., že není úkolem dozorčího orgánu poučovati dělníka o okolnostech, o nichž může předpokládati, že je zná a jako každý soudný člověk znáti musí, stačí upozorniti na zodpovídání se obžalovaného, že jemu, polírovi stavby a tudíž osobě ve stavbě zkušenější, než jest prostý zedník, způsob stavbyvřetenové zdi a zakládání schodiště nebyl vůbec povědomý, a že teprve sám u jiného zedníka musil se poučiti, jak se práce ta dělá. Onen druh stavby není tudíž takovou znalostí, kterou lze za všech okolností předpokládati u každého normálního člověka (zedníka) i když nemá předběžných znalostí v tom oboru, takže by nebylo třeba podřízení dělníka ve směru tom poučovati. Rozsudek však nevěří ani zodpovídání se stěžovatelovu, že M. vykonával práci jiným způsobem, než jak mu obžalovaný nařídil, a zjišťuje takto, že obžalovaný dal jednak rozkaz M-ovi vybírati t. zv. kapsy, aniž by zároveň dutiny byly patřičně zajišťovány, a též poručil mu dlátem odsekávati v cihlách rýhu, jednak zjišťuje též, že opomenul při práci té naň dohlédnouti a dáti chybu včas napravit; v tom právě shledává zavinění obžalovaného a nastalé sesutí zdi a smrt Josefa B-a, jakož i lehké poškození na těle Jana M-e, jako příčinný následek této trestné činnosti (opomenutí).

Čís. 3680.

Hlavní přelíčení v obnoveném řízení má se vztahovati nejen na veřejnožalobní čin, ohledně něho byla obnova povolena, nýbrž i na výrok o trestu ohledně právoplatného odsouzení pro soukromožalobní činy,

ohledně nichž obnova povolena nebyla; ustanovení druhé věty § 390 tr. ř. nemá tu místa.

Byl-li obžalovaný novým rozsudkem zproštěn pro onen (veřejno-žalobní) čin, a rozsudek neobsahuje výměru trestu pro tyto (soukromožalobní) činy, jde o zmatek čís. 3 § 281 tr. ř. (§ 260 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1929, Zm I 686, 687/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona I. do rozsudku okresního soudu v Českém Brodě ze dne 24. září 1928, pokud v něm soud opomenul obviněnému uložiti trest pro přestupky urážky na cti podle §§ 488, 489 a 491 tr. zák., jimiž byl pravoplatně uznán vinným již rozsudkem téhož soudu ze dne 12. listopadu 1926, II. do usnesení téhož okresního soudu ze dne 24. září 1928, jímž byla soukromé obžalobkyni (správně účastnici) uložena náhrada útrat řízení trestního, takto právem: Oním rozsudkem porušen byl zákon v ustanovení § 260 tr. ř., oním usnesením v ustanovení § 390 tr. ř.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Českém Brodě ze dne 12. listopadu 1926 byl obžalovaný uznán vinným jednak přestupky urážky na cti podle §§ 488, 489 a 491 tr. zák., spáchanými v srpnu 1926 v advokátní kanceláři Dr. N-ého v Č. B. na Růženě K-ové a na Anně K-ové a v říjnu 1926 u okresního soudu v Českém Brodě na Růženě K-ové, jednak přestupkem § 411 tr. zák., jehož se dopustil tím, že koncem července 1926, uhodiv na poli u N. V. Růženu K-ovu do břicha, způsobil jí úmyslně lehké ublížení na těle, které po sobě zanechalo aspoň viditelné známky a následky — a byl za to odsouzen podle § 493 tr. zák. s ohledem na § 267 a s použitím § 260 b) tr. zák. na jeden týden do vězení zostřeného postem, podle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů řízení trestního a podle § 393 tr. ř. k náhradě nákladů právního zastoupení soukromých obžalobců (účastníků). Zároveň byl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu na dva roky, při čemž mu bylo uloženo, by ve zkušební době nahradil způsobenou škodu. Proti tomuto rozsudku ohlásil obžalovaný odvolání jen pokud byl odsouzen pro přestupek § 411 tr. zák. co do viny a trestu a výroků vedlejších a provedl ohlášené odvolání včas. Odsouzení obžalovaného pro urážky na cti stalo se pravoplatným. Zemský soud trestní v Praze jako soud odvolací po odvolacím líčení rozsudkem ze dne 22. prosince 1926 odvolání obžalovaného co do viny zamítl a rozsudek v tom směru potvrdil, vyhověl však odvolání obžalovaného z výroku o trestu, a napadený rozsudek změnil v ten smysl, že obžalovanému zaměnil podle § 261 tr. zák. trest vězení jednoho týdne v trest peněžitý 150 Kč, místo něhož by nastoupil při nedobytnosti původní trest vězení. V ostatním byl rozsudek prvé stolice ponechán netknutým. Usnesením ze dne 14. listopadu 1927 povolil okresní soud v Čes. Brodě k návrhu obžalovaného obnovu trestního řízení pro přestupek § 411 tr. zák. a prohlásil rozsudek, pokud jím byl

obžalovaný uznán vinným přestupkem § 411 tr. zák., za zrušený. Po provedení nového hlavního přelíčení zprostil okresní soud v Čes. Brodě rozsudkem ze dne 24. září 1928 obžalovaného podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek § 411 tr. zák. a poukázal soukromou účastnici Růženu K-ovou podle § 366 tr. ř. s jejími nároky na pořad práva civilního. Usnesením z téhož dne uložil okresní soud soukromé obžalobkyni — správně účastnici — podle § 390 tr. ř. náhradu útrat trestního řízení. Růžena K-ová je zaplatila. Budiž podotčeno, že při posledním hlavním přelíčení šlo i o obžalobu Marie N-é na obžalovaného pro urážku na cti, ta však byla vzata zpět a proto byl v tom směru vynesen rozsudek zprošťující podle § 259 čís. 2 tr. ř. O právoplatném odsouzení obžalovaného pro přestupky urážky na cti podle §§ 488, 489, 491 tr. zák., spáchané na Růženě K-ové a na Anně K-ové, jež zůstalo nedotčeno povolenou obnovou řízení pro přestupek § 411 tr. zák., se rozsudek vůbec nezmiňuje a žádného trestu obžalovanému neukládá.

Okresní soud v Českém Brodě pochybil: 1. v tom, že se v rozsudku ze dne 24. září 1928 nesprávně omezil na výrok zprošťující ohledně přestupku podle § 411 tr. zák., přehlédnuv, že obnova řízení se týkala jen tohoto přestupku, že tedy výrok rozsudku téhož soudu ze dne 12. listopadu 1926, jímž byl obviněný uznán vinným přestupky podle §§ 488, 489 a 491 tr. zák., zůstal povolením obnovy řízení nedotčen. Hlavní přelíčení v obnoveném řízení mělo se vztahovati nejen na přestupek podle § 411 tr. zák., nýbrž i na výrok o trestu ohledně právoplatného odsouzení pro přestupky podle §§ 488, 489, 491 tr. zák. Rozsudek vzhledem k osvobození obviněného ve směru přestupku podle § 411 tr. zák. měl obsahovati výměru trestu pro přestupky podle §§ 488, 489 a 491 tr. zák. Jest tedy rozsudek, jenž výrok ten proti předpisu § 260 tr. ř. neobsahuje, zmatečný podle § 281 čís. 3 tr. ř. II. V tom, že uložil soukromé účastnici Růženě K-ové náhradu nákladů řízení trestního. Nehledíc ani k tomu, že okresní soud ponechal nepovšimnutým protokolovaný závazek obhájce obviněného, že bude hraditi ze svého náklady vzešlé výsledkem pražského znalce lékaře bez nároku na jich náhradu, přičítá se usnesení ukládající ony náklady soukromé účastnici ustanovení § 390 první věty tr. ř. Ustanovení § 390 tr. ř. druhá věta tu nemá místa, ježto útraty ty nevznikly řízením o soukromé obžalobě Růženy K-ové, nýbrž výhradně řízením o veřejné obžalobě pro přestupek § 411 tr. zák., které se nekonalo podle § 48 tr. ř. jen k žádosti soukromého účastníka. Bylo proto o zmatečnou stížnost uznati, jak se stalo.

Čís. 3681.

Ustanovení § 6 tr. ř. o nevčítání dne nedělního (svátečního) do lhůty neplatí pro lhůtu § 221 tr. ř. k přípravě obhajovy.

Při zastavení svěřené věci je zpronevěra vyloučena, je-li pachatel s to, by podle svých majetkových poměrů kdykoliv zaplatil tomu, od něhož měl věc na splátky, celou kupní cenu, po případě by vyplatil zástavu a vrátil věc.

Pro skutkovou podstatu zločinu zpronevěry spáchané »přivlastněním si cizí věci« jest důležitým jediné v čase činu vědomě protiprávní